

PELĖDOS VALANDA

Įvairiausių prisiminimų nuotrupos stipriai įsirežusios į smegenis – minčių iš žūklės pasaulio motyvai. Nežinia dėl ko, kada ir kam atmintis viską užfiksavo. Verčiu savo atminties puslapius. Stengiuosi įvertinti santykį su žūkle ir tais vaizdais, kuriuos regiu pro negailestingai skubančio laiko filtrą.

Daugelis žūklių jau be datų, bevardės tarsi debesys. Čia irgi nieko nuostabaus. Šioje painiauvoje kiekvienam savo, galima ir suklysti, galima ir apsirikti. Žūklei maža vienos prasmės – tai sėkmę ji neša, tai nusivylimą pakiš.

Manosios žūklės vingiuotos metų kreivėmis. Kiek jų išpustė vėjai, kiek užsimiršo buvusių dienų tėkmėje. Nežinau, ką apie tai mano kiti. Žinau, ką manau aš. Viena stipriausių paskatų, matyt, noras išlaikyti atmintyje tai, kas išnyksta negrįžtamai. Tenai, Kuršių marių platybėse, vėtrų suneštose pusnyse, ilsisi bekūnės ir trapios, neįspėtos, neįmintos paslaptys. Naktys stengiasi paslėpti akimirkas – kur prasideda ir baigiasi pelėdos valanda.

Kaip išlikti darnoje su tuo, kas liko praeityje? Ko atsisakiau, ko niekada nesiliausiu ilgėjęsis? Tai nėra pats sau tikslas, o tik vienas iš būdų pažinti ir interpretuoti tikrovę. Žinome, pasaulis draskomas prieštaravimų – ekonominių, politinių, ideologinių, rasinių. Dažnas pasakys, kad vėl kažkokius niekus autorius perša. Vienus niekus.

Skaitau kaip mokinio sąsiuvinius senus savo dienoraščius. Matau praleistą kablelį, geriausia būtų jo visai nedėti, ir tas įsipykusias klaidas su *ie*, *uo* ir *q*. Tos klaidos gyvena manyje, jaudina – prilipo prie širdies, neištirpo kraujyje. Ką jos man reiškia, kaip keičia mane? Kita vertus, kiek už tai sumokėjau, ne visada plika akimi matosi. Nuo mano išmislių, priešingai nei nuo politikų ar Dievo vardu kalbančios bažnyčios, niekam gyventi sunkiau netampa...

Sunku rasti žodžių, kai tikrai turi ką pasakyti. Nejaugi? Priežastys? Nėra svarbesnės priežasties už žūklę. „Reikia pasakoti po to, kai kas nors įvyksta“, – sakydavo Šuminas. Įspūdis yra viskas. Tai labai gyvenimiškos, sakyčiau, žvejiškos, sūpynės. Taip, kartais reikia atsigręžti atgal, kad galėtum atsakyti į klausimą „kodėl?“ Bet juk ne į visus „kodėl“ galima atsakyti.

Bet toks aš jau keistuolis. Ko čia stebėtis – juk dažnam ne tik šis mano būdo bruožas užkliūva. Apkalbos? Tai tik žmogiška silpnybė... Juk dažnam taip smagu apkalbėti. Kitam užkliūva net mano kepurė ir senutėlė žvejo dėžė. „Kas čia tokio – pakalbės, ir užmirš“, – šypsodavosi savo žuveles jau Anapilio vandenyse gaudantis garbės žvejys, šiaulietis Jonas Klanguškas.

Draugo sumanymas buvo kuklus – susikurti būsimos žūklės erdvę, vietą, kurioje ramiai taikytume savo principus, veiktume išvien, skatintume naujas kūrybines idėjas, ir visa tai – demokratine dvasia. Jeigu trumpiau, vieno gerbiamo žurnalo redaktoriaus žodžiais tariant, „gerai

prasimankštintume ir smegenines pravalytume“. O tai jau gali būti ko nors pradžia. Juk veiksmą žūklėje nulemia du dalykai: vieta ir laikas. Žiema, tiksliau, ledo sezonas, prabėga greitai. Jeigu visokie pasiūlymai brukami iš vakaro, gali būti tikras – bluosto nesudėsi.

„Į Kuršmares naktinėn stintų žūklėn. Trims naktims? – pakartojau draugo pasiūlymą. – Na jau ne, ačiū! Man tai per aukšta kartelė. Nuo tokių išbandymų geriau laikytis atstumu...“ – „Tau bus beapsireiškiąs abstraktus ir bukas senėjimo pojūtis“, – erzino bičiulis. – „Neprotinga tai neigti...“ – „Kad ir kaip būtų, nenoriu leistis į ginčus. Turėti reikalų su savo abejonėmis – bjauriausias reikalas, koks tik gali būti!“ – „Pilnatis įsibėgėja, – burbuliuoju kaip įerzintas kalakutas. – Pats žinai – stintos maištaus, ir vėgėlės tos fazės nemėgsta...“ Geriausiu atveju išvyką pavadinčiau dzeno meditacija, humanistine psichologija grįsta terapija, vaikščiojimu pilnaties nušviestais sniegynais. „Apie pilnatį plirpiamos visokiausios melagystės – niekuo nepagrįsti pramanai, gražūs išsigalvojimai, – pareiškė draugas. – Kam čia spėlioti? Ir kvailiui aišku, ką reiškia tokiam asui, kaip tu, tie išmisalai... Jokios tiesų karalystės čia nė būti negali. Visada teisinga yra tai, kas yra, kitaip tariant, ką pats surandi ir patiri.“

Draugo balse pajutau šaltumo gaidą ir net... priešišumą. „Viskas galima, – sutikau aš. – Nes visko jau buvo...“ Sunki nuolat kartojamų ritualų seka, nesibaigiantis galvos skausmas. „Neturėdamas rūpesčių, nesukeldamas problemų, vargu ar patikėsi, kad gyveni, – kurstė draugas. Mano patarimas: jeigu prireiks šiek tiek pagalbos, skambink pagonių dievams. Jie padės, išklausys be eilės.“

Net negaliu paaiškinti, galvoje kažkas trakstelėjo, apsisuko ir... pasidaviau. Stintų žūklė viliojanti ir... nenuspėjama. Kiekviena nauja agurkžuvių žūklė – išbandymas. Kaskart iš naujo turi įrodyti, ką sugebi, ir ar gali dar daugiau. Pozityvus mąstymas – bent po penkiasdešimt stintų per naktį. „Kitas reikalas, ar nebūtų malonu susitikti ir pabendrauti su prisikėlusiu ir pilnaties nušviestu marių keliu kažkur beskubančiu Kristumi, – plakė liežuvium bičiulis. – Kitaip tariant, trumpas pratęsimas, trumpas priedas prie gyvenimo...“

Ar galėčiau segtis stintų žūklės aso, na, bent išmanančio, etiketę? Manau, jog ne. Galiu pridurti, kad būna periodų, kai agurkžuvių žūklė tik stimuliuoja, ir laikas, kai tampa nepagydomu ligoniu.

Klaipėdoje, prie perkėlos, šurmuliavo kelto laukianti minia žvejoklių. Kokių tik kalbų kalbėlių neišgirsti šioje margoje, neramioje gildijoje. Tos kalbos tarsi narkotikas, nuodingu dūmu smilkstantis širdyje. Nežinau. Nedrįstu aiškinti, juolab ginčytis. Atsakymo į tai net sapne nesusapnuosi. „Vaizduotės maitintojai, – šyptelėjo rimtas dėdulė. – Daugelis tuo tiesiog gyvena... Ak, bėda viena! Kai tik įsivažiuoja – ir nebeturi stabdžių...“

Vienur šnekėjo, kad agurkžuvės pasirodė ir neblogai kimba ties Juodkrante, kitur – jog

tų žuvelių aktyvumas išaugęs, jos tiesiog šėlstančios ties Avino kalnu, treči paprasčiausiai tikino, jog stintos tik valandai dviem suaktyvėjančios pelėdos valandai stojus – po trečios valandos. Bet visi – vieni, antri ir treči – žūklėn skubėjo tikrai nežinodami, kas dedasi tenai, po Kuršių marių ledu. Kur bent trumpam sustos ką nors pilvan įsikrauti ratus sukantis stintų būrys.

Nesibaigiantis galvos skausmas, kitaip tariant, dažnokai bergždžios paieškos. Sakoma, jog tie, kurie žino, nekalba. Kodėl paprasčiausiai nepatylėjus? Žūklės laiko ir vietos pasirinkimas gali lemti ir sėkmę. Išimtis? Išimtis tik patvirtina – šimtu procentų nė viena nuostata nėra teisinga. Šalutinių poveikių sąrašas labai ilgas... Tie, kurie tai žino, burnų neaušina.

Kokią išvadą daryti? Teks nešti kryžių, kurio niekas neuždėjo. Kartą pavėžintas iki Preilos klaipėdiškis intelektualas porino: „Stintų žūklė – kaip džiazas. Todėl pirmiausia ir svarbiausia reikia išmokti taisyklingai groti iš natų. Ir tik po to improvizuoti – ryžtingai apsispręsti ir nesižvalgyti atgal.“

Nemažai marių platybėse sutiksi ir besišaipančių iš „vargšų“ – iš tolimiausių Lietuvos kampelių atvykusių pajuokos objektų, vargu ar bent katinui kelias stinteles prasimanysiančių. Vėjas štai kaip ošia, gražia iki kaulų, iki vidurdienio ant ledo tokie grynoriai vargu ar išsilaikys... Aišku kaip dieną – plaka Klaipėdos ir pamario asai liežuviais, glumina aukso kalnus surasti besitikinčius atvykėlius.

Klausydamasis tų kalbų draugas, kaip jam visiškai nebūdinga, patyliukais piktinasi: „Argi galima šitaip?“ Nors tuoj pat pritaria, jog naujokui derėtų bent jau profilaktiškai pabūti neišmanėlio vietoje. „Kaip tik dabar tinkamas metas kamuoti save panašiomis nesąmonėmis, kitaip tariant, vis tikėtis išgirsti ką nors džiuginančio, gražaus“, – raminiu draugelį.

„Patikrintas receptas nuo visokiausių negandų – paprasčiausias vanduo. Du vandens lašai į stiklinaitę naminukės – ir visas abejones ir negandas kaip ranka nuims“, – butelaitį „krūtos“ ruginukės paslaugiai siūlo mitrus vyrukas, pasiskubindamas pridurti, esą palaiminti tie, kurie supranta šią tiesą. Apkūnus ūsočius pasišauna įrodinėti, jog net tokia „išmintinga“ tiesa turi būti patirta savo kailiu. Antraip tai tik prilygsta sapnų aiškinimui, kuriam, be kita ko, reikia ir atitinkamo psichologinio pasirengimo... „Visas mūsų gyvenimas – sapnas“, – nepasimeta vyrukas.

Kitas, dar, matyt, su tamsa ant kamščio užmynęs, „prieinama“ kaina bruka „patikimiausią“ masalą stintoms – smulkiais gabalėliais supjaustytos plekšnės mėsos. „Pigiau makavykų, pusšimtis „porcijų“ – penki litukai.“ Argi tai kaina? Niekis. Tas „stebuklas“ suviliosias, na, mažų mažiausiai du tris šimtus stintų. Galbūt netgi ir porą vėgėlių.

„Prekė“ turi paklausą. Perkančiųjų atsiranda. Vietiniams tokie pasakojimai – muilo burbulas. O atvykėliai tiki.

Kai įsigaliojo naktinė žūklė, marių ledas nuo Kiaulės nugaros iki Nidos mirga

įvairiaspalvėmis liepsnelėmis. Tai it apuokai ištisa naktį, nesvarbu, kokia ji bebūtų, prie ekečių budi stintų antplūdžio laukiantys žvejai. Šmaikštūs klaipeidiškiai tą kantrybę ir išradingumą pasižyminčią žvejų gentį vadina prašviesėjimo ieškotojais.

„Naktinukai“ sugeba pasigauti ne tik stintų, bet ir pasipildyti stiprios energijos antplūdžiu – ant plonytės gijos suvertomis prašviesėjimo akimirkomis. Tikriausiai supratote – visiška laisvė, nei rūpesčių, nei kitų demokratiją ir laisvę varžančių saitų.

Nepateiksiu čia savo pastabų. Geriausiu atveju mano mintis galite laikyti atsargiomis, nieko neįpareigojančiomis. Stintos laisvos, nepriklausomos. Nėra susaistytos įvairiausiai susitarimais, ryšiais. Jų neslegia senstančios demokratijos našta.

Priešingai nei mudu, jų neįaudina klausimas dėl pensijų didinimo. Jos negirdi tautos vadų pažadų, vilionių nuvesti į rojų. Aiškių aiškiausia, jog pensijų didinimo galimybes veikiausiai teks atidėti pomirtiniam gyvenimui. Tačiau dabartinė negailestinga civilizacija šmaikštuoles stintas užgriūva naujų išbandymų ir problemų gausa.

Geradarys Preiloje buvo nekalbus. „Naktinė, tai naktinė. Galbūt stintos bus jums sukalbamesnės. Tačiau ar ilgai užteks judviem ištvėmės, vienas Dievas težino... Perspektyvos? Šianakt pamėginsite, ir gal šis bei tas paaiškės... O jeigu ne? Tada perspektyva tokia pat, kaip iki šiol buvusios. Stintų nepaskubinsi, iš to nieko neišeis...“ Tuo pokalbis ir baigėsi.

Prieblanda – tai metas, kai diena ir naktis tarsi susilieja. Marios pasitraukė į tamsos gelmę, pamiršo dienos rūpesčius. Jau ant ledo draugas pasiskubino nuraminti: „Kai per daug kuo nors tiki, ypač Dievu, nebematai tikros žūklės.“

Skalaujama aukštybių vėjo mėnulio pilnatis plaukė savo keliu. Marios nė nesiruošė svetingai atverti savo aruodų. Prabėgo dvi valandos. Meškerių sargeliai – nė krust. Klausytis vėjo dejonų tuščiu skrandžiu labai varginga ir nemalonu.

Aš putoju. O draugas delikačiai mėgina glaistyti situaciją. „Arbatėlės atsigersime. Kai šilta pilvui – šilta ir visam kūnui...“ Priešingai nei dieną, kai saulės spinduliai atbaido nuo ekečių agurkžuves, naktį prožektorių spinduliai sukelia didesnę jų aktyvumą. Naktis bėga – nori ar nenori. Lieka laukti, kaip į tai reaguos net ir naktį ilgėliau vienoje vietoje neužsibūnančios stintos.

Netrukus turime po dešimt stintų. Įsižiebė šiokia tokia viltis. Po valandos ta viltis buvo drastiškai, nemaloniai atimta. Kaip sakoma, prieš lijundrą nepapūsi. Arba kaip bičiulis tokiais atvejais pareiškia, „viskas eina šuniui ant uodegos!“ „Kas dabar?“ – klausiu. – „Dabar lauksim...“

Kenčiame. Bičiulis tokias situacijas vadina rūsčia, bet būtina psichoterapija. Kyla klausimas – užsispyrėliais tampama ar gimstama? Ko mes čia dar stypsime, ko tikimės? Kojos ne kartą gelbėjo. Gal pasiieškokime kitos vietos, pelningesnės, nejaugi melancholiškai parėmę galvas lauksime ryto? Nesąmonė! Smegenyse netvarka. Mąstau, jeigu prabilčiau apie grįžimą, ar tai

reikštų, jog esu minkštakūnis, ištižėlis ar dar žino kas. Draugo komentarus praleidžiu negirdomis.

Tarp visokiausių atsitikimų bent kartą pasitaiko ir toks, kurio kitaip kaip marių dovana nepavadinsi. Lijundra, kuri plūstelėjo vidurnaktį, pamažu rimo. Nuslinko, kaip ir atslinkusi, išsisiausti kažkur kitur. Marios visu akipločiu alsavo viliojančia harmonija ir ramybe – prisigėrusia neaiškios paslapties, lyg pasveikimo po ligos – tūkstančiais prasmių. Pelėdos valanda pasitiko atodrėkiu – miglotu, drungnai ramiu. Atgijo dėl viso pikto pastatytos palaidynės. Bičiulis vieną po kitos nuo trišakio kabliuko išvadavo dvi kilogramines marmurašones vėgėles. Netrukus prie mano kojų tingiai uodega plakė gerokai stambesnė marių karalienė.

Stintos pokerį žaidė užverstomis kortomis. Dangus pažėrė sniego. Švelnaus lyg frotinis rankšluostis, lyg akimirų poezija. Suviliojame dar po kelias stintas. Ir viskas – kaip užrišta! Prožektorių šviesa – fonas kontrastams palyginti – jungiamoji grandis, tikri jausmai, tikri išgyvenimai. Nedidukės sidabrinės stintos ir apverstas dugnu aukštyn krante snaudžiančias valtis primenančios vėgėlės. Tai tik patvirtina tiesą: stintų žūklėje pasekmės nenumatomos, jos išgyvenamos. Ir suprask, žmogau, kad nori tokią politiką.

Savuoju pavidalu pelėdos valanda mums neatskleidė nieko. Jos reiškinių suvokimo paslaptis saugojo eketės. Į mudviejų smegenis marių veidai eketės – netikėtumo ir avantiūrizmo elementai – įsiliejo begale reikšmių. Nepažintų, laukiančių įminimo. Į dangų dar niekas neliuoktelėjo vienu šuoliu.

Kitaip ir negali būti. Kaip išlikti daroje su tuo, kaip kas vyksta, kaip atspėti, ką kitą naktį lems marių velnių pinčiukų nešta ir pamesta pelėdos valanda? Tikrų tikriausiai: „Kas lemta, tas ir įvyko“, – kužda vėjas. Jam pritaria dangaus užtiesalu plaukianti mėnulio pilnatis. Tačiau niekas nežino ir nežinos, kas tą lemtį nulemia.

Nakties rezultatai: aš pagavau 53 stintas ir vieną vėgėlę, draugas – 41 stintą ir dvi vėgėles. Dvikovos rezultatas lygus – 1:1. „Argi galėjo būti kitaip?“ – reziūmavo geradarys. Mat po pelėdos valandos nakties lieka nedaug. Migruojančioms stintoms marių vandenys savi. Ne kiekvienam suprantamos naktinių agurkžuvių kelionių trasos, maitinimosi valandos. Joms – įprastos, pasikartojančios.

Agurkžuvės neskuba, pasirodo ir maitinasi joms tinkamu metu. Eketės – bežadės. Nepaaiškins, nepasakys, kur link tą ar kitą naktį suka stintų keliai. Aukso vidurio taisyklė neegzistuoja: žūklė nuostabiai gera arba visai niekam tikusi. Senas nidiškis, agurkžuvių žūklės korifėjus, yra pasakęs: „Pagavęs pirmąją stintą nusilenk jai iki pat ledo. Ir pabučiavęs... būtinai paleisk.“ Dar pridūrė, jog tai joks prietaras, tai teisingumas. Geriau ir nepasakysi.

Baltų patalų lopšyje supasi naktis – vienintelė ir visateisė visa ko šeiminkė. Viliojanti, žadanti. Tačiau marių sidabro – stintų – mums pašykštėjusi. Daugiau to sidabro susižeria

tie, kurie sutaria su pelėda. Tiksliau sakant, sulaukia jos valandos. Kad ir kokia ta valanda būtų, vis tiek jai priskiriama mįslinga šlovė.

Senieji pamario žvejai būtinai patvirtins, jog pelėdos valandą pagautos stintos – pačios gardžiausios. O jau kvapnios, kaip ankstyvą rytmetį iš daržo parnešti agurkai! Mat tada gamtos laikrodis ruošiasi skelbti aušros atėjimą.

Draugas kitą dieną parūpino, anot jo, patikimiausio prievilo – mėsmale sumaltos ir su džiovintu molium sumaišytos strimelių ir plekšnių mėsos. Iš tokios masės suformuoti rutuliai sumetami į eketes. Pasak vietos žvejų, tokie gardėšiai prie ekečių sulaiką net ir naktį vienoje vietoje ilgėliau neužsibūnančias stintas. „Jeigu vietiniams padeda tokia taktika, tai kodėl ji mums nepatakins?“ – neabejoja draugas. Geradarys įsitikinęs, jog agurkžuvės geba skirti spalvas net ir naktį. Puikiausių rezultatų jis pasiekęs akutės formos juodos ir raudonos spalvų derinio avižėlėmis.

Pasakytų žodžių teisingumu įsitikinti gavome po tris latvių „Salmo“ firmos avižėles. Skeptikus nuraminsiu, tarp stintininkų šiuo klausimu kyla begalės ginčų ir nuomonių. Įrodymų, kokios avižėlės ar blizgutės yra „pačios pačiausios“, kol kas nėra ir būti negali. Garbaus amžiaus mūsų geradarių kaimynas dar ir šiandien agurkžuves sėkmingai gaudo ant valo rišdamas paprasčiausius kabliukus ilgais koteliais. Ant kotelio dėl blizgesio užvynioja folijos juostelę. Geradarys šypsosi ir skuba pasiteisinti, jog senąsias pamario tradicijas saugantys žilaplaukiai korifėjai stengiasi išlaikyti autentiškumą.

Sėkmę maskuojančios eketės – neišsemiamas marių paslapčių rezervuaras. Pelėdos valandos? „Ilga naktis virtualioje tikrovėje – laiko erdvės reklama, tam tikra nušviesėjimo ieškančiųjų emblema, aukštesnė aiškiaregystės forma“, – postringauja įsismaginęs geradarys. Naktis ir eketės kartu ir tuščios, ir be galo perpildytos... Balta sniego dykuma godojo kažkokią nesuvokiamą, nuobodžią godą. Eketėse slepiasi prasmė.

Dangaus skliautas įjungia visas galaktikas. Paskutinę žvaigždę – būseną, iš kurios paslaptys pradėjo save, žmogaus, medžių, žuvų dienas žemėje. Žvaigždei tas pats, ką tu manai, kuo gyveni. Nori – tikėk, nori – ne...

Žvaigždės visada tyli, jos bebalsės. Jeigu prakalbėtų, perspėtų: „Kur tu, žmogeliūkšti, skubiniesi pakvaišusio amžiaus glėbyje? Manai, naktį marios pažers tau krūvą sidabro? Tai atmink – nakties tau neužteks...“ Argumentas sunkiai nuginčijamas. „Prie Avino kalno vakar naktį du kretingiškiai po du šimtus stintų pagavo“, – pasakojo iš parduotuvės grįžusi geradarių žmona. Geroji naujiena išklota. Ar toji žinia tikra, beliko patiems įsitikinti. Tikimybių teorija byloja, jog iš šimto gaudų bent du gali išsipildyti.

Eksperimentuosim, bandysim avižėles, blizgutes, masalus, ieškosim. Didžioji naktinės stintų žūklės paslaptis yra ta, jog niekas negali pasakyti, kada prasidės ir kada baigsis stintų kibimo

ciklai. Po truputį įsitraukiame į dvikovą su stintomis ir tarsi iškrentame iš laiko.

Rymau prie ekečių. Mintys sukasi apie tai, ko niekada nebebus. Tenka pripažinti, jog tai kraupi, tačiau nenuginčijama teisybė. Kankina visai pragmatiški dalykai: kokios valandos yra produktyviausios. Galbūt pelėdos valanda šianakt padės įminti eilinę stintų užmintą mįslę? Prielaidų daug, tiesa neaiški.

Palauksim – pamatysim. Trys eketės, trys meškerėlės, ir nė vienoje jokios prošvaistės. Už poros šimtų metrų turime pasiruošę dar po šešias, dėl viso pikto. Eketėms apšviesti naudojame žibelines lempas. Prie jų galima dar ir rankas pasišildyti. Naktis ramut ramutėlė. Tviska šalti pusnynų blyksniai. Rodos, jauti jų kvapą. Tarsi iš juodo kartono išpjauti nerijos pušynai neatsiliepia aidu, neatsišaukia.

Pirmoji stinta atitrūko. Anokia bėda, svarbiausia, kad agurkžuvės pasirodė, kitaip tariant, apsireiškė dar prieš pelėdos valandą. Perdėta būtų teigti, jog avižėlė – populiariausia vilioklė. Didstintės puikiausiai griebė Klaipėdos turguje pirktas namų darbo blizgutes. Kur kas vangiau čiupo garsiąsias „Salmo“ firmos avižėles. Agurkžuvės puotavo apie dvi valandas. Vėliau tarsi nukirsta – nė krust. Supratome – puota baigėsi, būrys pasitraukė. Iš patirties žinojau, stintų tuntas apsuks ratą ir grįš. Tik kada tai bus?

Kulniuojų pas draugą. Jo veidas švyti. Viskas aišku, turi kuo pasigirti. Tačiau kaip visada bando mano kantrybę, malti liežuviu neskuba. „Man atrodo, dvi kapas agurkžuvių pritraukiau, – galop išspaudžia. – Vienodai puikiai kibo ir su avižėlėmis, ir su blizgutėmis.“ Bičiulis pasidžiaugė, jog pasiteisino ir kuojos, ir plekšnės mėsos „porcijos“.

Bene geriausiai dirbo meškerėlė, ant kurios blizgutės kaboję agurkais kvepiančios stintos mėselės. „Kaip paašskintum tokią pergalę? – klausiu gurkšnodamas arbatą. – Sėkmė?“ – „Greičiausiai giliai pasąmonės stalčiuke paslėptas tikėjimas.“ Štai tau ir visas receptas. Tik du žodžiai – *tikėjimas* ir *kantrybė*.

Kad ir kur sukome kalbą, vis sugiždavome prie pelėdos valandos. Tikėjomės, jog čia rasime, tikriau, mūsų laukia daug netikėtų kampų ir posūkių, stebinančių variacijų. Juolab kad laikrodis rodė be ketvirčio tris. Kas belieka? Nepražiopsoti pelėdos valandos. Kuo ji paslaptingesnė, tuo didesnė jos kaina. Juk nieko žūklėje veltui negauname.

Naujoje, kitaip tariant, atsarginėje vietoje eketės kvepia nežinios ir aštraus, iki galo nesuvokto laukimo kokteiliu. Nėra reikalo karščiuotis. Stintų nepaskubinsi, iš to nieko neišeis. Kur dabar plasnoja tetulė pelėda? Nemanau, jog ta paukštė yra stebukladarė – mostels sparnu, ir mums visko pakaks. Naktis sako ką kita: „Stintų pasigviešit tiek, kiek ta nakties paukštė susimils...“

Tetulė pelėda kad davė, tai drėbteležo. Stintos maitinosi tarsi iš bado aruodo paleistos! Klausimas liko vienas: ar gaudydamos brangiomis užsienio firmų avižėlėmis esi geresnis žvejys?

Neįtikėtina: per keturias valandas (jos pralėkė stebėtinai greitai) pagavome po 7 kilogramus stintų. Beje, pamario žvejai turi savo svorio matą: kilogramas – 25 aguržuvės. Ir baigtas kriukis.

Vėgėlės nuvyklė. Draugas pratarė: „Marmurašonės patvirtino teiginį, jog plėšikiškiems jų darbeliams tinkamiausios darganos naktys. Tokios, kai gera žmona savo vyro laukan nesiųs...“

„Tie, kurie tvirtina, esą pelėdos valanda yra reikšmingiausia naktinės žūklės detalė, paslapties durys, – pučia miglą į akis, – šaipėsi pagyvenęs klaipeidiškis. – Pačios stintos nusprendžia, kada joms kibti. Ir, gink Dieve, nenusipigins.“ Pirštu išraiškingai pasukiojęs prie smilkinio pridūrė: „Žvejai dabar vienaip ar kitaip kraustosi iš proto.“

Draugas šypsosi. Anot jo, šis, matyt, žūkle nusivylęs pamokslautojas bandė aiškinti, į kokį krizės mėšlą įklimpo vis labiau tuštėjančios marios. Ir dar. Šis žmogelis greičiausiai nuoširdžiai laukė, jog mes prasitarsime esą visiški profanai. Kuris gi norėtų prisipažinti esą kvailas? Naktinė stintų žūklė, apie kurią pasakoju, vyko 2011 m. vasario 18–19-osios naktimis.

Valandos su tetule pelėda... Kada jas vėl patirsiu? Žiemužė krečia išdaigas – sėja dvi sąvokas – nenuspėjamumą ir klastą. Susimildama, ką tai reiškia? Kas rytą nubudęs puolu prie lango. Kvapo trūksta, kai ant stiklo pamatau lėtai slenkančių lietaus lašų linijas, kieme telkšančias balas. Puolu gerti arbatą. Kada pasikeis žiemužės scenarijus?

Tikiuosi, tai laikina. Bičiulio akyse įžvelgiu ne abejonę, o tikrumą. To pakanka. Vadinas, belieka tik būti kantriam. Kantriam, ir tiek...